

Sygn. akt: I C 545/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Wołujewicz
Protokolant:	pracownik biurowy Magdalena Sadowska

po rozpoznaniu w dniu 07 grudnia 2016 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) SA z siedzibą we W.

przeciwko P. G.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego P. G. na rzecz powoda (...) Bank (...) SA z siedzibą we W. kwotę 5571,69 zł (pięć tysięcy pięćset siedemdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami umownymi od kwoty 5216,01 (pięć tysięcy dwieście szesnaście złotych jeden grosz) w wysokości 10% w stosunku rocznym od dnia 28 maja 2016r. do dnia 07 grudnia 2016r.,
- należność zasądzoną w punkcie 1 (pierwszym) wyroku, tj. kwotę 5847,50 zł (pięć tysięcy osiemset czterdzieści siedem złotych pięćdziesiąt groszy) rozkłada na 58 miesięcznych rat, 57 rat w wysokości 100 złotych (złoty) każda rata i ostatnia 58 rata w wysokości 147,50 złotych (sto czterdzieści siedem złotych pięćdziesiąt groszy), płatnych do 15-tego dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z ustawowymi odsetkami w wysokości 7% w razie nieuiszczenia poszczególnych rat w terminie, od dnia wymagalności każdej raty do dnia zapłaty;
- nie obciąża pozwanego P. G. kosztami procesu.

Sygn. akt I C 545/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko P. G. o zapłatę kwoty 5 571,69 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 5 216,01 zł od dnia 28 maja 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów sądowych – do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu wskazał, iż w dniu 28 listopada 2014 roku powód udzielił pozwanemu kredytu w łącznej wysokości 7 157,46 zł. Pozwany była zobowiązana do spłaty kredytu zgodnie z harmonogramem spłaty na podstawie zawartej umowy, jednak pomimo wezwań i monitów pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty. Powód podkreślił, iż po upływie terminu do uregulowania zadłużenia, całość stała się wymagalna z dniem 11 maja 2016 roku. Powód wskazał, iż na dochodzoną należność składają się: należność główna w kwocie 5 216,01 zł, odsetki w kwocie 155,68 zł, oraz koszty, opłaty i prowizje w kwocie 200,00 zł.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 12 września 2016 roku wydanym w sprawie VI Nc-e (...) przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwany P. G. na rozprawie w dniu 7 grudnia 2016 roku uznał roszczenie w całości, nie kwestionując roszczenia ani co do zasady ani co do wysokości. Pozwany złożył natomiast wniosek o rozłożenie na raty w wysokości po 100,00 zł miesięcznie. Wskazał, iż pracuje od sierpnia 2016 roku, otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 1 500,00 zł miesięcznie, czasami zdarza się, że otrzymuje mniej. Ma na utrzymaniu dwoje dzieci w wieku 5 i 2 lat oraz konkubinę, która nie pracuje. Pozwany wskazał, iż zamieszkuje wraz z rodziną w mieszkaniu M. R. – matki jego konkubiny, której płaci za mieszkanie 400-500 zł miesięcznie. Posiada inne zobowiązanie w Banku (...) S.A., przy czym rata wynosi około 500,00 zł miesięcznie, nie spłaca jednak obecnie tego zobowiązania. Pozwany podkreślił, iż w czasie kiedy zaciągał zobowiązanie u powoda, również zarabiał 1 500,00 zł, jednak miał na utrzymaniu jedno dziecko, przy czym początkowo spłacał regularnie zobowiązanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 listopada 2014 roku pozwany P. G. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) na kwotę w łącznej wysokości 7 157,46 zł na okres od dnia 28 listopada 2014 roku do dnia 10 grudnia 2018 roku, przy czym spłatę zobowiązania rozłożono na 48 miesięcznych rat, płatnych do dnia 10 każdego miesiąca w kwotach po 182,15 zł.

bezsporne, nadto dowód: umowa pożyczki gotówkowej z dnia 28/11/2014r. k. 16-21

Pozwany początkowo spłacał zadłużenie regularnie. Ostatniej wpłaty na poczet spłaty zobowiązania pozwany dokonał w dniu 24 maja 2016 roku. Łącznie pozwany na poczet zobowiązania wpłacił 2 753,14 zł.

bezsporne, nadto dowód: zestawienie wpłat k. 22

Pismem z dnia 29 marca 2016 roku powód wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki i wezwał pozwanego do zwrotu wykorzystanej pożyczki wraz z odsetkami w łącznej wysokości 6 766,71 zł.

bezsporne, nadto dowód: wypowiedzenie z dnia 29/03/2016r. k. 23, potwierdzenie odbioru k. 24

Na dzień 27 maja 2016 roku wysokość zobowiązania pozwanego wynosiła łącznie 5 571,69 zł.

bezsporne, nadto dowód: wyciąg z ksiąg banku z dnia 27/05/2016r. k. 15

Pozwany P. G. w okresie zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki pracował i zarabiał 1 500,00 zł miesięcznie, a także miał na utrzymaniu jedno małoletnie dziecko. Pozwany zmienił pracę, jednak zrezygnował. Zaprzestał spłacania swoich zobowiązań. Ostatecznie wrócił do poprzedniej pracy i teraz pracuje od sierpnia 2016 roku i otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 1 500,00 zł miesięcznie. Ma na utrzymaniu dwoje dzieci w wieku 5 i 2 lat oraz konkubinę, która nie pracuje. Pozwany zamieszkuje wraz z konkubiną i dziećmi w mieszkaniu M. R. – matki jego konkubiny, której płaci za mieszkanie 400-500 zł miesięcznie. Ponosi również koszty utrzymania samochodu, którym dojeżdża do pracy. Pozwany posiada inne zobowiązanie w Banku (...) S.A., przy czym rata wynosi około 500,00 zł miesięcznie.

Bezsporne, ponadto porównaj: wyjaśnienia pozwanego złożone na rozprawie w dniu 07 grudnia 2016r. w okresie od 00:01:04 do 00:08:36 – porównaj protokół k. 38-38v

Sąd zważył, co następuje:

W opinii sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie stan faktyczny był bezsporny. Pozwany uznał powództwo nie kwestionując faktu, iż łączyła go z powodem umowa pożyczki gotówkowej. Pozwany przyznał, iż nie wywiązał się z przedmiotowej umowy, początkowo spłacał zobowiązanie, jednak w związku ze zmianą pracy, a potem w związku z problemem ze znalezieniem pracy zaprzestał spłaty zobowiązania.

Z treści art. 229 k.p.c. wynika, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Za „fakty przyznane” rozumie się w nauce i praktyce fakty twierdzone przez jedną stronę i potwierdzone, jako zgodne z prawdą, przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w toku (w każdym stadium) postępowania.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o dowody przedstawione przez powoda oraz oświadczenie pozwanego, należało uwzględnić żądanie powoda w całości, w związku z czym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 571,69 zł z odsetkami umownymi w wysokości 10% w stosunku rocznym od dnia 28 maja 2016 roku do dnia 7 grudnia 2016 roku.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądanego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (vide: A. Jakubecki, Komentarz do art. 320 Kodeksu postępowania cywilnego, Lex Omega). Rozłożenie zasądanego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, zasądzone roszczenie na mocy art. 320 k.p.c. należało rozłożyć na raty, z uwagi na trudną sytuację materialną i osobistą pozwanego. Niezastosowanie w tym wypadku przepisu art. 320 k.p.c. mogłoby narazić pozwanego i jego bliskich na niepowetowaną szkodę.

Zauważyć należy, że zaprzestanie spłacania zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy pożyczki spowodowane było tym, iż pozwany zmienił pracę na inną, w której mu się nie powiodło, a następnie miał problem ze znalezieniem nowej pracy. Podkreślić należy, iż pozwany początkowo spłacał regularnie zaciągnięte zobowiązanie i częściowo spłacił należność wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki. Podkreślenia wymaga fakt, iż pozwany znajduje się obecnie w trudnej sytuacji finansowej, pracuje bowiem dopiero od sierpnia 2016 roku, zarabia 1 500,00 zł miesięcznie, z czego musi opłacić mieszkanie w kwocie 400-500 zł miesięcznie, ma na utrzymaniu niepracującą konkubinę oraz dwoje małoletnich dzieci w wieku 5 i 2 lat, a także ciąży na nim inne zobowiązanie w Banku (...) S.A. W tej sytuacji niezastosowanie – zgodnie z wnioskiem pozwanego – rozłożenia na raty świadczenia mogłoby narazić pozwanego i jego bliskich na znaczną szkodę.

Sąd odstąpił również od obciążenia pozwanego kosztami procesu.

Zgodnie z treścią art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegranej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (porów. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366). Sąd bierze pod uwagę przesłanki związane z samym przebiegiem postępowania oraz dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony.

Sąd, biorąc pod uwagę, że pozwany uznał powództwo na pierwszej rozprawie oraz uwzględniając jego stan rodzinny i majątkowy, odstąpił od obciążenia go kosztami procesu.